

Sygn. akt V CSK 418/17

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa H. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w C.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 stycznia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 14 grudnia 2016 r., sygn. akt I ACa .../16,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) przyznaje adwokatowi M. O. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w K. tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi w postępowaniu kasacyjnym kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług,**
- 3) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Strona skarżąca opiera wniosek o przyjęcie skargi na potrzebie wykładni art. 23 k.c. co do tego „czy dobra osobiste oskarżonego mogą zostać naruszone w toku postępowania karnego, a w przypadku pozytywnej odpowiedzi na to pytanie - jakie mogą być to dobra i jaki sposób ich naruszenia (czy przez jaki podmiot) umożliwia zastosowanie cywilnoprawnych środków ochrony dóbr osobistych”.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Potrzeba wykładni art. 23 k.c. we wskazanym przez skarżącego kierunku w rzeczywistości nie zachodzi. Treść tego przepisu nie pozostawia wątpliwości, że skonstruowany w nim katalog dóbr osobistych chronionych prawem jest otwarty. Było to przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego. Z przepisu tego nie wynika także, że do naruszenia dóbr osobistych nie może dojść w toku postępowania karnego. Powód powinien jednak skonkretyzować, jakie dobro zostało naruszone i w jaki sposób. W sprawie, która była przedmiotem rozpoznania powód twierdził, że jego dobra zostały naruszone przez niezgodne w prawem oddalenie wniosków dowodowych i rażąco niesprawiedliwe rozstrzygnięcie. Jako naruszone dobro wskazał zaś godność i prawo do sądu. Sąd Apelacyjny trafnie jednak wykazał, że prawo do sądu nie może być pojmowane jako dobro osobiste, a o naruszeniu godności skarżącego w okolicznościach sprawy nie może być mowy. W tym stanie rzeczy nasuwa się wniosek, że skarżący dążąc do uzyskania wykładni art. 23 k.c. w żądanym kierunku dąży do ustalenia, jakie roszczenia o udzielenie ochrony

prawnej powinien być sformułować. Postępowanie kasacyjne nie może jednak służyć takiemu celowi.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. postanowił odstąpić od obciążenia skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 16 ust. 4 pkt 1 w zw. z § 8 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1714).

kc

jw